

VAN WIEG TOT GRAF

Op deze pagina vertellen we het verhaal achter een overlijden. Vandaag dat van Amersfoorts drankengroothandelaar Gerrit Scheerder. Tot zijn laatste adem teerde hij op zijn humor. Vlak voor hij eind december stierf, grapte hij nog om zijn naasten te troosten.

Humor als handelsmerk

Gerrit Scheerder (1927-2012)

Als iemand het bewijs is dat je jaren in reservetijd kunt doorleven, puur op de wil om te blijven, dan is het 'pa Scheerder' wel. De lijst met lichamelijke mankementen die deze markante Amersfoorter trof, is lang. „Al veertien jaar kwakkelde hij met zijn gezondheid. Het begon met zijn hart en daarna hield alles er langzaam mee op. Lopen lukte ook niet meer en elke ochtend moest er een grote hoeveelheid medicijnen geslikt worden. Maar pa klaagde nooit. Altijd grappes en nooit in zijn pyjama in huis. Tot het laatst zat hij netjes aangekleed in de kamer. Niemand kon zien dat hij doodziek was.” Gerrits weduwe Trees glimlacht bij de herinnering.

Gerrit was de tweede generatie Scheerder. Zijn vader Manus begon op 1 mei 1930 in een zelfgebouwde schuur op de Verhoevenstraat het familiebedrijf dat zou uitgroeien tot de bekende drankengroothandel. Manus moest zwoegen om zover te komen en verwachtte dezelfde inzet van zijn oudste zoon Gerrit.

Manus was als 'zoetelaar' begonnen. Hij reisde mee met het 21ste regiment infanterie en voorzag de militairen tijdens hun rust van eet- en drinkwaren. Zijn transportfiets was altijd zwaar beladen en hij moest er vaak kilometers mee door mul zand lopen.

Manus had ondernemersbloed en

kwam al gauw op het idee om zelf limonade te maken. Dat was het begin van de eerste limonadefabriek in Amersfoort. Uit een samenwerking met de Almelose Bierbrouwerij ontstond later de drankengroothandel.

Zowel de limonade, die onder de naam Lange Jan werd verkocht, als de drankengroothandel werd een succes. Er kwamen steeds meer activiteiten bij, zoals slijterijen en het bedrijf verkaste van de Verhoevenstraat naar de Muurhuizen, nummer 40. De familie Scheerder ging boven de zaak wonen.

Toen Gerrit de leeftijd had om de zaak over te nemen, deed hij dat ook. Met liefde, maar volgens zoon Emil ook met gemengde gevoelens. „Pa was heel muzikaal. Hij speelde accordeon en gitaar, maar zijn grote liefde was de viool. Onder druk van het werk moest hij die aan de wilgen hangen.” Trees vult aan: „Pa heeft in het jeugdorkest in Soesterberg gezeten en raakte bevriend met de dirigent. Hij zou het stokje van die dirigent zelfs overnemen en we kregen alvast koffers vol bladmuziek in huis, allemaal arrangementen voor orkest. Het is er nooit van gekomen.”

HEERLIJK

Wat niet betekende dat Gerrit geen lol had in zijn leven. Integendeel. Volgens Emil was de tijd in de Muurhuizen heerlijk. „Op nummer

40 hadden we de slijterij en op 42 zat de limonadefabriek. Omdat er overdag geen tijd was om limonade te maken, werd dat 's avonds en in het weekend gedaan. Veertien smaken limonade, onder de naam dM, de Muurhuizen dus. De hele buurt hielp mee, waardoor de limonadefabriek een sociaal gebeuren was. Er werd veel gelachen. Ook in de slijterij trouwens, die heel bijzonder was. Je kon er met je fiets en brommer naar binnen rijden.”

PAKHUIZEN

Scheerder breidde steeds verder uit. Alle pakhuizen in de buurt van de Muurhuizen werden opgekocht: het Heinekenpakhuis, het Hero-pakhuis en het Grolschpakhuis. De pakhuizen gingen uiteindelijk tegen de vlakte om efficiënter te werken. Trees: „Je moet je voorstellen dat de binnenstad één en al bedrijvigheid was. Drukkerij Wijngen, aardappegroothandel Wagenaar en Diekerhof, kolenhandel Greefhorst, smederij Poort, paardenvrachtrijder Van den Brink: het zat allemaal in die krappe binnenstad.”

Het bedrijf werd Gerrits levenswerk, vader Manus kon trots op hem zijn. Scheerder verhuisde met de zaak uit de Muurhuizen, stootte de slijterijen en de limonadefabriek af, omdat de groothandel zo goed ging en Gerrits veel jongere broer Jan kwam ook in de zaak. Toen de boel goed draaide, liet Gerrit zijn sociale kant zien. Hij ging in het bestuur van Katholiek Amersfoort Danst en de Kiezelfoorters (de oudste carnavalsvereniging van Amersfoort), maar belangrijker werd toch wel het penningmeesterschap van de parochiekerk aan 't Zand.

„Die kerk was toen heel belangrijk en moest worden gerestaureerd,” vertelt Trees. „Gerrit heeft het met pastor Gerard van Leer en het bestuur voor elkaar gekregen dat de KRO de kerk als omroepastoraat in gebruik nam.”

Eén keer in de twee weken zond de KRO de vaste kerkdienst vanuit Amersfoort uit. Het bleek een

Gerrit Scheerder, eind jaren '60 in de limonadefabriek aan de Muurhuizen. FOTO PRIVÉBEZIT FAMILIE SCHEERDER

enorme impuls. „In die tijd werd onze kerk heel vernieuwend, terwijl Rome nog stilstond. Met de komst van het omroepastoraat begonnen we in het Nederlands te zingen bijvoorbeeld, in plaats van in het Latijn. De kerk zat elke zondag stampvol en er kwamen continu heel interessante mensen bij ons over de vloer. Want Gerrit was een drijvende kracht. Hij regelde een groot deel van de restauratie van de kerk in 1981, boorde fondsen aan, samen met de omroepastores. Er gebeurde van alles en daar genoot pa van.”

Handen uit de mouwen. Dat was Gerrit, een man met vele talenten. Zakelijk inzicht, muzikaal, handig

met zijn handen, actief als penningmeester in vele besturen, ordelijk. Een lieve familieman die vond dat talenten ten goede moesten komen aan de gemeenschap. Een vernieuwer ook, die zijn eveneens muzikale zoon Emil vertelde het te begrijpen als die een muzikale carrière zou verkiezen boven het familiebedrijf.

Niets is minder waar overigens: Emil stoomt als directeur nu de vierde generatie Scheerder klaar. Maar bovenal was Gerrit een man met humor, die met een glimlach om de mond stierf, tevreden om zijn laatste grap. „Dat hij zo is overleden, scheelt de helft van het verdriet.”

(Conny van den Bor)

Vier generaties Scheerder, vanaf links: Roel, Jan, Hidde, Niels, Gerrit en Emil. FOTO PRIVÉBEZIT FAMILIE SCHEERDER

DE BRUILOFT

Soraya de Graaf (22) en Roderik de Harder (29)

Al met al tóch een echt Spakenburgs stel

In Spakenburg heerst al snel het idee dat een bruiloft traditioneel hoort te zijn, maar daar hadden Soraya en Roderik de Harder niet zo'n zin in. „Het was echt onze dag, zoals wij zijn: enthousiast en ongedwongen,” vertelt Soraya. „We hebben geen dingen gedaan waarvan verwacht wordt dat je ze per se doet.” Zo trouwden ze op een maandag in

november al in het gemeentehuis. „Ik vind dat gedeelte nooit zo interessant en daarnaast houd je zo meer tijd over voor de andere festiviteiten op de dag zelf.” 20-12-2012 (‘Dat vonden we een mooie datum’) was het moment voor de foto's, kerkdienst, diner en aansluitend het feest in café De Kraplap, waar Soraya's ouders eigenaar van

Roderik de Harder en Soraya de Graaf ontmoetten elkaar in De Kraplap in Spakenburg. FOTO AD

zijn. „Een plek die ik bijna als tweede thuis zie en misschien een beetje cliché, maar daar leerden we elkaar kennen.” Alle festiviteiten vonden in Spa-

kenburg plaats. Al met al tóch een Spakenburgs stel dus.

(Jiska Staal)

Tips voor De Bruiloft of Van Wieg tot Graf? Mail naar ac.redactie@ad.nl